

Vaadi takaisin mielesi: Manifesti

Tärkeä viesti kaikille jotka ovat vaarassa tulla leimatuksi mieleltään sairaaksi

Anonyymi

Sisältö

Myyvät lääkkeitä itse luomiinsa ongelmiin	3
Uljas uusi maailma?	4
Pysyvän onnellisuuden myytti	5
Normaalius vai monimuotoisuus?	6
Sairaudet erilaisuutena	7
Parantamista vai tukahduttamista?	9
Psykiatria poliittisena tukahduttamisena	10
Lääkinnän todellisuus	11
Luonnollinen parantuminen	12
Mieliemme takaisin vaatiminen	13
Enemmän kuin parantumista	15
Oman polkumme seuraaminen	16
Uuden kulttuurin luominen	17

Myyvät lääkkeitä itse luomiinsa ongelmiin

On hyvin tiedossa että masennus on ollut tasaisessa kasvussa muutamien viime vuosikymmenien ajan (*). Tämä kasvu ei ilmeisestikään ole pysähtymässä, sillä Maailman terveysjärjestö WHO ennusti äskettäin, että masennuksesta tulee vuoteen 2020 mennessä maailman toiseksi yleisin terveysongelma heti sydänsairauksien jälkeen. Selitykseksi tälle tarjotaan sitä, että tästä ”sairaudesta” kärsivien määrä on aiemmin aliarvioitu.

Eikö masennukselle tyypillinen kasvava tyhjyyden ja arvottomuuden tunne saattaisi liittyä yhteiskuntaan jossa elämme, aikaan jolloin ihmiset hukuttautuvat kulutukseen ja massaviihteen välttyäkseen ajattelemasta kurjaa elämäänsä, taloudellista selviytymistään tai meneillään olevaa planeetan tuhoamista? Suurten lääkeyhtiöiden maksamat ”asiantuntijat” vastaavat poikkeuksetta, että masennus on ”kemiallisesta epätasapainosta” johtuva aivosairaus, jonka aiheuttavat jotkut vialliset geenit joita he eivät vielä ole pystyneet nimeämään. Emme kuitenkaan voi olla ihmettelemättä kuinka tämä ei voisi johtua ympäristöstä, kun otetaan huomioon vaikkapa se että masennusta ei tunnettu Afrikassa ennen kolonisaatiota?

”Masennusta pidetään yleisesti endeemisenä 20- ja -risat -sukupolvelle. Vakava masennus on kymmenen kertaa yleisempää nykyään kuin 50 vuotta sitten, ja se iskee nyt keskimäärin kokonaisen vuosikymmenen aikaisemmin elämässä kuin edellisellä sukupolvella. Masennukselle ominaiset tunteet ja käyttäytyminen kielivät turhautumisesta ja epätoivosta, jotka eivät voi kadota mihinkään sosiaalisen ympäristön ollessa niin jähmettynyt. Hyvin nopeasti tyytymättömyys tai jopa vastarinta markkinoidaan tyyleinä, imagoina; vieraantumisen myydään muotina. Samaan aikaan itsemurhat, taantumista kenties äärimmäisin, ovat olleet jatkuvassa kasvussa useiden vuosikymmenien ajan.”

- John Zerzan

Parhaassakin tapauksessa masennusta pidetään vain ”edistyksen” väistämättömänä sivuoireena – aivan samaan tapaan kuin siviilien murhaaminen on sodan ”sivuvahinko” – mutta ”asiantuntijat” vakuuttavat aina tieteellisen tutkimuksen lisäämisen olevan ainoa ratkaisu ongelmaan. Siihen asti kunnes nämä myyttiset geenit on löydetty ja voimme kaikki elää onnellisina, geenimuunneltuina ihmisolentoina luvatussa tekno-virtuaalisessa ”paratiisissa”, on lääketeollisuus tietenkin onnessaan saadessaan myydä lääkkeitä jotka auttavat ihmiskuntaa tulemaan toimeen ”kemiallisten epätasapainojensa” kanssa, samaan tapaan kuin pulloittua vettä myydään ratkaisuna veden saastumisen ongelmaan.

Uljas uusi maailma?

Jos he löytävät täydellisen lääkkeen, joka poistaa kaikki masennuksen ja stressin oireet, eivät he valitettavasti pysähdy siihen. On käymässä yhä ilmeisemmäksi, ettei heitä kiinnosta onnellisuus ja koko ihmiskunnan hyvinvointi, kuten he lupailevat, vaan ”edistys” ja jatkuva teknologinen kilpajuoksu. Tällainen huume-lääke antaisi tosiasiasa mahdollisuuden kasvattaa entistään yhteiskunnan vaatimuksia ja niiden aiheuttamaa stressiä – ja masennusta. Tämä puolestaan vaikuttaisi myös ympäristöömme. Meidän riippuvaisuutemme lääkkeitä pakottaisi myös toiset käyttämään niitä pystyäkseen kilpailemaan ja selviämään.

”Kuvittele yhteiskunta joka pakottaa ihmiset sellaisiin olosuhteisiin jotka tekevät heistä mahdotoman onnettomia, ja antaa heille sitten lääkkeitä viemään pois heidän onnettomuutensa. Tieteiskuvitelmaa? Tämä on jo jossain määrin totta omassa yhteiskunnassamme. Sen sijaan että moderni yhteiskunta poistaisi olosuhteet jotka tekevät ihmisistä masentuneita, se antaa heille masennuslääkkeitä. Käytännössä masennuslääkkeet ovat väline jolla yksilön sisäistä tilaa muokataan niin, että hän voi sietää sosiaalisia olosuhteita jotka hän muuten kokisi sietämättöminä.”

- Theodore Kaczynski

Kun vielä viime aikoihin asti yhteiskunnan täytyi sopeutua ihmisolentojen rajoituksiin, on tilanne nyt käännetty päinvastaiseksi, ja nyt ihmisten täytyy sopeutua yhteiskuntaan. Onko tämä heidän käsityksensä ”täydellisestä maailmasta”? Ja vielä tärkeämpää, onko se sinun käsityksesi?

Siitä päätellen, että tämä olennainen kysymys ei koskaan herätä vähääkään keskustelua valtamediaassa, näyttää siltä että suuret lääkeyhtiöt ovat jo vastanneet puolestamme. Kulutusideologian valheellisia lupauksia hyväkseen käyttäen – ”meidän tuotteemme ratkaisee kaikki ongelmasi ja saa sinut tuntemaan itsesi yhtä tyytyväiseksi kuin nämä ihanteelliset kuvat jotka näet mainoksissa” – ovat yhtiöt kasvattaneet masennuslääkkeiden myynnin kahdeksankertaiseksi yksin 90-luvulla. He väittävät nyt, että yksi amerikkalainen viidestä, yli 50 miljoonan ihmisen markkinaryhmä, ”tarvitsee kiireesti lääkettä”. Johtuuko kiire siitä, että ihmiset ovat vihdoinkin heräämässä ja heidät täytyy saada kytketyksi takaisin harhakuvien Matrixiin ennen kuin he huo- maavat millaisessa autiomaassa he todella elävät?

Pysyvän onnellisuuden myytti

Eräs lääketieteellisuuden ja monien muiden ”terveyttä” arvonaan pitävien teollisuudenalojen ylettömän markkinoinnin seurauksista on erikoisen ihanteen luominen, johon jokaisen meistä oletetaan takertuvan. Näistä ”tyydytetyistä” kuluttajista, joita näemme mainoksissa, on tietoisesti tai tiedostamattamme tullut jonkinlaisia roolimalleja useimmille meistä. He saavat meidät uskomaan, että pysyvä onnellisuus on mahdollista. Tämä on kaikista heidän myyteistään suurin.

”Kärsimys on väärinkäsitys. Sitä on olemassa. Se on todellista. Voin kutsua sitä väärinkäsitykseksi, mutten voi teeskennellä ettei sitä olisi olemassa, tai että se joskus lakkaisi olemasta... Toisinaan minä – minä olen hyvin peloissani. Kaikki onnellisuus vaikuttaa merkityksettömältä. Ja kuitenkin mietin onko se kaikki sittenkin vain väärinkäsitystä – tämä yritys takertua onnellisuuteen, tämä tuskan pelko... Jos sen sijaan että pelkäisi ja pakenisi sitä, voisikin mennä sen läpi, sen tuolle puolen. En osaa pukea sitä sanoiksi. Mutta uskon että tuskan todellisuus ei ole tuska. Jos voi kestää sen läpi.”

- Ursula Le Guin

Ihmisolennot, kuten kaikki tietoiset organismit, ovat luonnostaan dualistisia. Emme voi tietää mitä on makea tietämättä mikä on hapanta. Emme voi kokea onnea kokematta surua. Yrittäessämme pakkomielleisessä positiivisuudessamme poistaa surun olemme löytäneet vain tunteiden kuoleman. Näin masennuksesta kärsivä tuntee. Itse asiassa voisi väittää, että masentunut ihminen eroaa ”normaalista” ihmisestä ainoastaan siinä, että hän on tietoinen tunne-elämänsä köyhyydestä. Pelätessämme liikaa kauhua olemme kadottaneet kyvyn tuntea riemua. Jotta voisi päästä yli, olisi tuska otettava vastaan kuten mitkä tahansa muutkin tunteet.

”Mielipaha, häpeä, pelko, kauhu, viha, nämä ovat ohimenevää hulluutta.”

- Benjamin Rush, pohjois-amerikkalaisen psykiatrian isä.

Maanis-depressiivisiksi (kaksisuuntainen mielialahäiriö) leimatut ihmiset puolestaan kokevat sekä onnellisuuden että masennuksen hyvin voimakkaasti. Yhteiskuntamme hyväksyy manian ja jopa kannustaa siihen (ajattele ostosvimmaa – Hullut päivät!), mutta masennusjaksoja katsotaan karsaasti. Pysähdy hetkeksi pohtimaan itseksesi: onko tämä tunteiden voimakkuus välttämättä pahaksi kyseiselle ihmiselle, vai tuleeko tästä ongelma vain koska se ei sovi modernin yhteiskunnan edistämään pysyvän onnellisuuden myyttiin? Kyllä, maanis-depressiivisyys aiheuttaa kärsimystä ja tekee vaikeaksi elää ”normaalista” elämää, mutta eikö se ole myös tapa kokea elämää syvemmin?

Normaalius vai monimuotoisuus?

Me näemme asian niin, että joidenkin ongelmien, kuten masennuksen ja stressin, ollessa todellakin ilmiselvästi seurausta mielenmaisemamme tuhoutumisesta, niin toisista mielentiloista on tullut ongelma vain koska ne eivät sovi sivilisaation suuriin suunnitelmiin, joiden puitteissa normaalius tekee ”järjestykseen” pakottamisesta helpompaa. He käyttävät kulttuurisia eroja markkinoinnin tarkoituksiin, mutta lopulta kaikkien oletetaan ostavan samoja tuotteita ja haluavan samoja asioita: vakaat tulot, onnellinen perhe, mukava talo, täydellisen kokoinen vartalo, suuri itsevarmuus. Ne joilla on varaa tähän, voivat ”valita”, mutta valinnat rajoittuvat enimmäkseen makuasioihin, kuten auton väriin.

Monimuotoisuus on kuitenkin välttämätöntä jokaisen ekosysteemin säilymiselle. Jos luonto on selvinnyt meidän ”valloituksellemme” asti, se on ollut biologisen monimuotoisuuden ansiota. Jos ilmasto tai ympäristö muuttuisi, jotkut lajit kuolisivat, mutta toiset selviytyisivät, ja tämä mahdollistaisi evoluution jatkumisen. Mutta kun sivilisaatio on pelkistänyt lehmän yhteen ”täydelliseen” rotuun, tarvitaan vain yksi virus tappamaan kaikki lehmät.

Meitä kiinnostaa eniten moninaisuus ihmisten keskuudessa. Meidän nähdäksemme jo pelkästään se kuinka julkiset koulut toimivat, rajoittaa moninaisuutta: kaikkien lasten täytyy opiskella samoja aineita, omasta mielenkiinnostaan riippumatta, ja jos he pakollisen koulun lopussa saavatkin ”valita” eri urien väliltä, tämä valinta palvelee ainoastaan työmarkkinoiden tarpeita. Lopputuloksena monet teini-ikäisistä ovat koulun loppuun mennessä vieraantuneina omista pyrkimyksistään ja räpiköivät yrittäen löytää itseään kiinnostavan työn.

Sairaudet erilaisuutena

Katsotaanpa nyt joitain muita yleisiä ”mielisairauksia” siitä näkökulmasta, että ne ovat erilaisuutta, osa minkä tahansa ekosysteemi monimuotoisuutta, pikemminkin kuin sairauksia:

Tarkkaavaisuus- ja ylivilkkaushäiriö (ADHD) on erityisen surullinen esimerkki maailmasta jossa elämme: monet lapset eivät jaksakaan pysyä aloillaan koko pitkää päivää näissä ”kouluiksi” kutsutuissa vankiloissa koska heillä on liikaa energiaa ja luovuutta. ”Huolestuneina” heidän tulevaisuudestaan tässä yhteiskunnassa, ja psykiatreilta vaikutteita saaneina, heidän vanhempansa syöttävät heille Ritalinia, joskus jo neljävuotiaasta alkaen, turruttaakseen heidät ja sammuttaakseen heidän liekkinsä. He sopivat jälleen normaaliuden harhakuvaan, mutta tekeekö tämä heistä onnellisempia?

Skitsofrenia mainitaan usein mielisairauksista puhuttaessa, sillä se voi olla hyvin häiritsevää ja pitkäkestoista. Tämän ”sairauden” ymmärtämiseksi meidän on tarkasteltava ”varhaiskantaisia” (primitiivisiä) kulttuureita: niistä kaikista löydämme shamaaneja, joilla on kyky matkustaa ”tuonpuoleiseen” ja parantaa ihmisiä. Shamaaniksi alkaminen ei perustunut vapaaehtoisuuteen (vaikkakin heimo pystyi tunnistamaan nuoret shamaaninsa jo varhaisessa vaiheessa), ja vaadittiin monta hyvin sekavaa vuotta ennen kuin shamaani pystyi hallitsemaan kykyjään. Erityisen mielenkiintoista on se, että tämän shamaaniksi kypsymisen vaikutukset ovat äärimmäisen samanlaisia kuin skitsofrenian ”oireet”. Itse asiassa länsimaiset psykiatrit onnistuivat huijaamaan jotkut primitiiviset heimot uskomaan että heidän tuleva shamaaninsa oli ”skitsofreeninen” ja tarvitsi lääkitystä. Valitettavasti vaikuttaa siltä, että anti-psykoottiset lääkkeet estävät prosessia tulemasta päätökseensä, niin että yksilö eksyy näiden kahden maailman välissä olevaan tyhjiyteen.

Yhä useammalle ihmiselle annetaan aspergerin syndroomaa potevan tai hyvätasoisien autistien leima. Tätä ”sairastavaksi” diagnosoiduilla on tavallisesti korkea älykkyysosamäärä, eikä muuta vikaa kuin vaikeus olla tekemisissä ja kommunikoida toisten kanssa. Meidän mielestämme heidän eristyneisyytensä ja pakkomieltinen ajattelunsa saattaa eristää heidät ja tehdä kommunikaatiosta vaikeampaa (tai vähemmän merkityksellistä) koska he eivät ole samalla aaltopituudella muiden kanssa. Tämän ei kuitenkaan tarvitse olla haittapuoli: jotkut psykiatrit ovat itse asiassa vastikään ”jälkikäteen” antaneet Newtonille ja Einsteinille aspergerin syndrooman diagnoosin. Kysymys kuuluu: olisivatko nämä kaksi neroa välittäneet viisautensa jos heidät olisi leimattu autistisiksi ja lääkitty nuoruudessaan?

Sosiaalinen ahdistuneisuus on myös kasvussa. Sen tosiasian lisäksi että tulemme helposti korostuneen itsetietoiseksi omasta käyttäytymisestäämme ja ulkonäöstämme, kun elämme yhteiskunnassa joka arvioi jokaisen ulkonäön perusteella, on syytä mainita että kaikkien eläinten joukossa on osuus luonnostaan ujoja. Ujoilla eläimillä on paremmat selviytymisen mahdollisuudet, sillä heidän arkuutensa säästää heitä vaaroilta. Ihmisillä ujous saattaa tehdä vaikeammaksi olla osa yhteiskuntaa, mutta se suo myös suuren mahdollisuuden kehittää sisäisiä kykyjä joista muilla, sosiaalisuudessaan liian kiireisillä, ei ole aikaa välittää.

Meidän nähdäksemme suurin osa ”mielisairaiden” tuntemasta tuskasta johtuu enemmän yhteiskunnan hyljeksinnästä kuin ”sairaudesta” itsestään. Vieraantuneisuus, yksinäisyys, kodittomuus, huono itsetunto, nämä kaikki ovat sellaisen yhteiskunnan tuhoisia seurauksia, joka ei suvaitse eroja. Lisäksi uskomus, että jokin on ”väärin” ja täytyy ”oikaista” (tai vähintään tukahduttaa) voi ainoastaan vieraannuttaa ihmiset itsestään ja saada heidät tuntemaan itsensä kurjiksi ja arvottomiksi. Näiden kaikkien ”sairauksien” kanssa kulkee tosiaankin tavallisesti myös masennus.

”Yhteiskuntamme on taipuvainen pitämään ’sairautena’ mitä tahansa ajattelu- tai käyttäytymistapaa, joka ei sovi yhteen järjestelmän kanssa, ja tämä on uskottavaa, koska jos yksilö ei sovi yhteiskuntaan, se aiheuttaa sekä tuskaa yksilölle että ongelmia järjestelmälle. Siksi yksilön manipulointi hänen sopeuttamiseksi järjestelmään nähdään ’parannuksena sairauteen’, ja siten hyvänä.”

- Ted Kaczynski

Parantamista vai tukahduttamista?

Tämä kaikki saa meidät ihmettelemään ovatko psykiatrit ja psykologit todella kiinnostuneita parantamaan vai onko heidän roolinsa pitää yllä ”järjestyksen”, ”normaaliuden” ja ”mielenterveyden” illuusiota yhteiskunnassa? Mielisairaaloiden tärkein tarkoitus on tosiaankin ollut aina pitää ”hullut” yhteiskunnan ulkopuolella, koska heitä on pidetty ”vaarallisina”. Mutta miten he muka ovat vaarallisia, kun otetaan huomioon että tilastollisesti rikollisia on yhtä paljon ”terveiden” kuin ”hullujenkin” joukossa? Johtuuko tämä kenties siitä, etteivät he sovi yhteiskuntaan, ja siksi jo heidän olemassaolonsa paljastaa tämän järjestelmän valheet?

On mielenkiintoista huomata, että ennen mielisairaaloiden ilmaantumista kerettiläisiä, noitia, prostituoituja, hulluja ja ylipäätään kaikkia ”sosiaalisesti poikkeavia” ”hoiti” (kidutti, manasi, poltti) Inkvisitio. Kirkon alkaessa menettää valtaansa ”kääntyivät” jotkut noitien metsästäjistä sitten psykiatriaan ja jatkoivat käytännössä samaa työtä, käyttäen pseudotiedettä uskonnon sijaan nostamaan itsensä riivattujen/mielisairaiden yläpuolelle, yrityksessään sopeuttaa heidät yhteiskunnan normeihin. Nämä normit muuttuivat valtavasti ajan ja paikan myötä. Psykiatrian raamattu DSM piti esimerkiksi homoseksuaalisuutta sairautena aina 1970-luvulle asti.

On erikoista, että monet psykiatrit uskovat nykyään että noidat ”diagnosoitiin väärin”, että he ”kärsivät” itse asiassa ”mielisairaudesta”, eivätkä olleet ”demonien riivaamia”. Psykiatrit ovat ainoita jotka eivät usko syntipukkiteoriaan (hahmo johon yhteiskunnan pelot – tai tukahduttetut halut – heijastetaan), josta historiantutkijat ovat yhtä mieltä. Voisiko tämä johtua siitä, että syntipukkiteoria soveltuu täydellisesti tämän päivän ”mielisairaisiin”? Eniten psykiatriasta kärsivät ehkä lapset, joilla ei ole vaihtoehtoja lääkityksen suhteen, koska heidän ei oleteta olevan tarpeeksi ”vastuullisia”. Aiemmin mainittujen ADHD:n ja aspergerin syndrooman lisäksi ”uhmakkuushäiriön” (Oppositional Defiant Disorder) leima tarjoaa sopivan selityksen vanhemmille jotka eivät halua ymmärtää miksi heidän lapsensa kapinoivat heidän sortavaa ideologiaansa ja tarkoituksetonta kuluttajauskovaista elämäntapaansa vastaan. Näille vanhemmille lääkitys näyttyy ainoana ”ratkaisuna”, etenkin jos he itse ovat psykiatrisen teollisuuden uhreja.

Psykiatria poliittisena tukahduttamisena

Silmiinpistävimpiä esimerkkejä siitä kuinka järjestelmä on käyttänyt ”mielisairauden” myyttiä tukahduttamiseen kuuluu Neuvostoliitto, jossa poliittisia toisinajattelijoita ”diagnosoitiin” säännöllisesti ”mielisairaiksi” ja suljettiin mielisairaaloihin. Samanlaista tukahduttamista harjoitettiin Yhdysvalloissa, jossa sosiaalisesti poikkeavia vangittiin – kuten Timothy Leary, joka puolusti ”laittomien” lääkkeiden (huumeiden) käyttöä. Ja vielä niinkin äskettäin kuin huhtikuussa 2003 eräs henkilö joka luki ja puhui Yhdysvaltain hallitusta koskevista salaliittoteorioista, diagnosoitiin ”paranoidiksi” ja suljettiin mielisairaalaan yhdeksäksi päiväksi!

”Liiallinen intohimo vapauteen tuotti monissa ihmisissä mielipiteitä ja käyttäytymistapoja joita järki ei voinut poistaa eikä hallitus pidätellä... Laaja vaikutus, joka näillä mielipiteillä oli monien USA:n kansalaisten käsityksiin, haluihin ja moraaliin, muodosti hulluuden muodon, jota kutsun tässä vapaasti anarkian nimellä.”

-Benjamin Rush, Pohjois-Amerikkalaisen psykiatrian isä.

Aivan samoin kuin uusia lakeja laaditaan jatkuvasti uusien rikollisten luokkien luomiseksi ja ihmisten pakottamiseksi laillisuuden yhä ahtaammiksi käyviin rajoihin, ”löydetään” uusia mielenterveyshäiriöitä uusien ”hullujen” ihmisten luokkien luomiseksi, uusien markkinoiden avaamiseksi lääketeollisuudelle ja ihmisten pakottamiseksi alati kapenevan ”mielenterveyden” rajoihin. Itseasiassa mielenterveysongelmien ”oireet” – jotka ovat ainoa seikka jonka varaan näiden ”sairauksien” olemassaolo perustuu – ovat niin laajat ja yleiset, että kuka tahansa voisi yhdellä psykiatrikäynnillä saada kahteen tai kolmeen oireeseen perustuvan ”diagnoosin!”

”Tarvitsemme psykokirurgian ja yhteiskuntamme poliittisen kontrollin ohjelman. Tarkoituksena on mielen fyysikaalinen kontrollointi. Jokainen annetusta normista poikkeava voidaan tyypistää kirurgisesti. Yksilö voi kenties ajatella, että hänen oma olemassaolonsa on tärkein todellisuus, mutta tämä on vain hänen henkilökohtainen näkökulmansa. Siitä puuttuu historiallinen ulottuvuus. Ihmisellä ei ole oikeutta kehittää omaa mieltään. Tällaisella liberaalilla ajattelusuunnalla on laaja suosio. Meidän täytyy elektronisesti kontrolloida aivoja. Jonain päivänä armeijoita ja kenraaleja kontrolloidaan stimuloimalla aivoja sähköisesti.”

-Tri Jose Delgado

Tämä lainaus psykiatrilta, jonka CIA palkkasi MKULTRA-mielenhallintaohjelmaan [wikipedia] hänen palveltuaan ensin fasistista hallintoa Espanjassa, ei voisi olla selkeämpi. Tämä pakko-mielle hallintaan ei ole uutta miesvetoisessa sivilisaatioissa jossa elämme, ja ihmismielen hallinta on epäilemättä suurin heidän kohtaamistaan haasteista. He unelmoivat tappavansa eläimen (elämänvoiman) meissä, muuttaakseen meidät vihdoinkin täydellisiksi koneiksi jotka toimivat yksinomaan ”edistyksen” puolesta. Pohjois-amerikkalaisen psykiatrian isä Benjamin Rush jopa piti hulluja ”kesyttämättöminä eläiminä, jotka psykiatrien kuuluu alistaa kuriin”, vertaus joka muistuttaa meitä siitä kuinka ei-valkoisia ihmisiä kohdeltiin kolonisaation aikaan.

Lääkinnän todellisuus

Sähköshokki”terapia” ja lobotomia eivät ole niin yleisiä kuin pari vuosikymmentä sitten, vaikka se tosiasia että nämä barbaariset käytännöt ovat yhä olemassa paljastaa hyvin paljon yhteiskunnasta jossa elämme. Pakkolääkitys on suurelta osin korvannut ne, usein yhdistettynä pakkolaitokseen sulkemisen uhkaan jos lääkkeitä ei oteta. Tätä muutosta ei ole aiheuttanut uusi inhimillisyyden tunto psykiatrien keskuudessa, vaan vakuutusyhtiöiden painostus, joille on halvempaa lähettää potilaat takaisin kotiin lääkemääräysten kanssa, sekä lääketeollisuuden tarve kasvattaa voittojaan. Toinen syy on, että ihmiset ovat yleisesti ottaen halukkaampia pääsemään takaisin ”kuntoon”. Meidän ei kuitenkaan pitäisi nähdä vapaaehtoista hoitoa edistysaskeleena pakkohoitona nähden. Tosiasiassa se saattaa todistaa että meidät on aivopesty niin pitkälle ettemme enää vastusta.

”Kaikista tyrannioista sellainen, jota harjoitetaan vilpittömästi uhriensa hyväksi, saattaa olla kaikkein sortavin.”

- C.S.Lewis

Katsotaanpa kuinka nämä reseptilääkkeet ”toimivat”. Mainosten ja psykiatrien väittäessä avoimesti tai vihjaillessa lääkkeiden auttavan parantumaan, näyttäytyy todellisuus toisenlaisena: ne toimivat vain kätkemällä ”oireet” ja pitämällä aivot hiljaisina. Kun lääkkeet ovat tehneet vaikutuksensa, yksilö on samassa tilanteessa kuin aiemminkin, tai vielä pahemmassa, koska kaikki antipsykoottiset lääkkeet voivat vahingoittaa aivoja monien kuukausien tai vuosien ”hoidon” jälkeen – ilmiö tunnetaan tardiivi dyskinesia -oireyhtymänä (suun alueen pakkoliikkeitä, suom.huom.). Ne kaikki ovat myös vahvasti addiktoivia.

Huomaamme siis että lääkkeet ainoastaan pitävät yllä aivoissa keinotekoista tilaa, joka tekee asioista siedettävämpiä yksilölle. Siinä ei sinänsä ole mitään vikaa, ottaen huomioon että jotkut mielen häiriötilat ovat erittäin häiritseviä ja voivat ajaa itsemurhaan. Ei kuitenkaan ole reilua kertoa ihmisille että heidän lääkityksensä parantaisi heidät. Reseptilääkkeitä, kuten muitakin lääkkeitä, pitäisi käyttää mahdollisimman varovasti ja yhdessä todellisen hoidon kanssa, asian tuntijan avustamana tai ilman. Muuten henkilö jää lääketeollisuuden kuluttaja/uhriksi lopuksi ikäänsä. On surullista että juuri tätä he saattavat toivoakin.

Luonnollinen parantuminen

Näiden lääkkeiden kaikkein ongelmallisin vaikutus on kuitenkin se, että ne estävät usein ihmisiä käymästä läpi luonnollista parantumisprosessia, joka edellyttää dynaamista kaoottista tyhjyyttä ennen kuin terveyteen palautuminen on mahdollista. Oikea parantuminen ei ole hidas, vähittäinen prosessi, kuten psykiatrit tahtoisivat meidän uskovan, vaan se on kehämäinen, ylä- ja alamäkeen, kunnes aivot ovat ”puhdistuneet” vanhoista, ehdollistuneista neuroneista ja uusi vapaus voi löytyä. Valitettavasti mielenterveyden kentällä toimivat ihmiset eivät pidä mistään kaoottisesta, joten he tekevät kaikkensa tukahduttaakseen nämä ”oireet”, estäen samaan aikaan potilaita saavuttamasta tunnelin päätä.

Jos on tarpeeksi onnekas ”saadaksesen luvan” käydä parantumisprosessin loppuun, se johtaa uuteen ajattelutapaan hänen mielikuvissaan, elämässään, todellisuudessaan ja yhteisössään, antaen hänelle mahdollisuuden omaksua terveemmän elämäntavan, kenties erossa mielettömästä kuluttajuudesta ja television kaltaisista joukkoharhautusaseista (weapons of mass distraction). Haasteet ja vaikeudet ovat minkä tahansa henkisen kasvun välttämättömiä edellytyksiä, ja mikä voisi olla haastavampaa kuin mielen ”sairaus” joka pakottaa meidät ymmärtämään kuinka aiomme toimivat, ja kehittämään tietoisuuttamme jotta pystyisimme jatkamaan elämää? Meidän ”häiriömme” ovat todellakin vaarallisia lahjoja, joita pitäisi vaalia ja kunnioittaa sen sijaan että niitä tukahdutettaisi ja vihattaisi.

Mieliemme takaisin vaatiminen

Älä erehdy: tämän pitkäkhön, sivilisaatiota ja psykiatria koskevan analyysin tarkoitus ei ole työntää sivuun vastuuta, syyttää muita kaikista ongelmistamme. Me olemme mielettömän innokkaita vaatimaan takaisin mielemme! Me emme tarvitse ”ammattilaisia” kertomaan meille kuinka elää, ihmiset ovat löytäneet sen omin neuvoin miljoonien vuosien ajan, ja nuo ”asiantuntijat” esittävät ihmisiä ajattelemasta itse omasta puolestaan, tarjoten sen sijaan ennalta laadittuja selityksiä mihin tahansa vaikeuteen jonka saatamme kohdata kehityksessämme.

”Joko sinä ajattelet – tai muiden täytyy ajatella sinun puolestasi ja viedä sinulta kykysi ja voimasi, vääristää ja laittaa kuriin luontaiset mieltymyksesi, sivistää ja sterilisoida sinut.”

- F. Scott Fitzgerald

Uhri-ajattelu johtaa ihmiset tuntemaan että he tarvitsevat jonkinlaista ammattilaista auttamaan itseään – mielenterveysneuvojaa, uskonnollista johtajaa, opettajaa, muotineuvojaa – koska he eivät pysty tekemään omia päätöksiään tai toimimaan riippumattomasti. Asia ei ole näin! Me kaikki pystymme löytämään oman parantumisen polkumme, meidät pitää jumissa ainoastaan uskomus siitä ettemme pystyisi!

Kuka voi meitä itseämme paremmin tietää mitä mielissämme tapahtuu? Syvimmät pelkomme, motivaatiomme, halumme ovat usein sanoin kuvaamattomia ja ne ulottuvat niin syvään todellisuutemme kerrokseen että harvat psykiatrit voisivat löytää ne, etenkin vakutuusyhtiön luoman tehokkuuspaineen alaisina. Se miten ajattelemme maailmasta ja miten näemme sen riippuu täysin aiemmista kokemuksistamme. Kukaan ei voi todella ymmärtää meitä kokematta uudelleen meidän koko elämäämme!

Ajatuksena ei välttämättä ole hylätä psykiatria kokonaisuudessaan, vaan antaa ihmisten itse päättää mitä he pitävät parhaana itselleen, esittämällä heille tarjolla olevat erilaiset vaihtoehdot ja kertomalla heille mielenterveysteollisuuden valheista. Me emme etenkään etsi yhtä ainoaa ”Totuutta”, me haluamme jokaisen yksilön ymmärtävän kuinka heidän mielensä toimii, etsivän omia ratkaisujaan ja ottavan vapauden toimia millä tahansa parhaana pitämällään tavalla. Itsetutkiskelu antaa jokaiselle meistä mahdollisuuden kehittyä avuttoman uhrin asemasta yhdeksi parantajista. Tätä on tee-se-itse henki sovellettuna aivoihin!

Vaihtoehtoja perinteisille ”hoidoille” on olemassa, ja useimmat niistä ovat olleet olemassa jo kauan ennen kuin psykiatrien ammatillinen luokka luotiin. Meditaatio, jooga, magia, itsehypnoosi, yrtti- ja ravitsemushoito, kognitiivinen terapia, neurolingvistinen ohjelmointi (NLP) ovat kaikki hyödyllisiä välineitä työkalupakeissamme. Useimmissa niistä on myös holistinen näkökulma, joka painottaa osien keskinäisen riippuvuuden ja kokonaisuuden merkitystä. Tämän ajatuksen useimmat psykiatrit torjuvat täysin!

Ratkaisu ei tule meille ylä- tai ulkopuolelta, vaan alta ja sisältä. Meidän alitajuntamme haluaa auttaa tietoista mieltämme parantumaan, jos vain kuuntelisimme sitä. Muutoksia tapahtuu väistämättä sitten kun viimeinkin otamme vastuuta siitä keitä olemme, vastuuta elämästämme, yhteisöstämme, planeetastamme ja tulevaisuudestamme. Meitä ei enää onnistu huijaamaan yhteiskunnan kaksinaamainen puhe, joka vaatii meitä olemaan ”vastuullisia kansalaisia” samaan

aikaan kun se pyytää meitä kyselemättä seuraamaan ylhäältä annettavia käskyjä. Haluamme todellista vastuuta ja todellista vapautta!

Enemmän kuin parantumista

Tässä vaiheessa on syytä selventää erästä seikkaa: tässä ei ole kyse vain parantumisesta, koska silloin ajatukseen sisältyisi oletus että on olemassa jokin tavoitettava taso, että olisi löydettävä jokin ikuisen hyvinvoinnin tunne. Sellaista ei ole olemassa kuin saduissa ja mainoksissa. Muista: pysyvä onnellisuus on heidän myyttinsä! Henkinen kehitys (tai minkä ikinä nimen sille tahdotkaan antaa) on itse asiassa jatkuva kehämäinen prosessi jossa matkanteko merkitsee enemmän kuin päämäärä.

Jotta voisi matkustaa vapaammin, on laskettava harteiltaan koko psykiatrisen ehdollistamisen taakka, ja etenkin se ajatus että sinussa on jotain vialla. Näin pitäisi sanoa useammin: olet täydellinen sellaisena kuin olet! Olet tehnyt parhaasi olosuhteisiin nähden, ja vaikka tähän asti valitsemasi polku olisikin ollut vaivalloisempi kuin muiden, ei se merkitse sitä että olisit epäonnistunut tapaus! Myös ”normaalien” ihmisten on käytävä tämä läpi jonain päivänä, muussa tapauksessa heille ei koskaan tule mahdollisuutta kypsyä.

Olet mikä olet. Jos vaadit saada uskoa olevasi kamalan sairauden avuton uhri, jonka pelastuminen on muutaman mega-yhtiön käsissä, niin näin tulet lopulta kokemaan lopun ikääsi. Mitä haluat?

”He valehtelivat sinulle, myivät sinulle ajatuksia hyvästä & pahasta, antoivat sinulle epäluottamuksen kehoasi kohtaan & häpeän kyvystäsi profetoida kaaosta, keksivät inhotuksen sanoja molekyyli-tason rakkaudellesi, hypnotisoivat sinut jättäessään sinut vaille huomiota, tylsistyttivät sinut sivilisaatiolla & kaikilla sen nyljetyillä tunteilla. Ei tarvita miksiäkään muuttumista, ei vallankumousta, ei kamppailua, ei polkua; olet jo oman ihosi yksinvaltiainen – loukkaamaton vapautesi odottaa vain täyttymistään toisten monarkkien lemmessä: unelmien politiikkaa, kiihkeää kuin taivaan sini.”

- Hakim Bey

Riippuen siitä kuinka monta vuotta on tuhlattu mielenterveysteollisuudelle (tai yhteiskunnan tuomittavana), tämän uskomuksen muuttaminen voi olla vaikeaa, mutta se on mahdollista! Kiinnitä huomiota uskomuksiisi arkielämässä, leikittele erilaisilla uskomusjärjestelmillä päivän ajan, viikon ajan, kuukauden ajan. Murra auki todellisuus-tunnelisi ja hyväksy ajatus että et ole vähempiarvoinen vaan yksinkertaisesti erilainen, että itse asiassa me kaikki olemme erilaisia. Jos kaipaat innoitusta tai jos et ole aivan vakuuttunut siitä että uskomuksilla on oma merkityksensä, lue joitain kognitiivista terapiaa, neurolingvististä ohjelmointia tai kaaos-magiikkaa käsitteleviä kirjoja. Se muuttaa käsityksesi ”todellisuudesta” lopullisesti!

Oman polkumme seuraaminen

Mielemme on itsesyntyinen, se on kehittynyt vuosien kuluessa törmäillessämme ”todellisuuteen” ja toisiin ihmisolentoihin. Ei ole mitään jäykkää rakennetta jota kaikki aivot seuraavat, vaikka jotkut mallit saattavat ollakin hyödyllisiä sen ymmärtämiseksi kuinka ajattelemme. Tästä johtuen meillä kaikilla on täysin erilaiset mahdollisuudet ja vajavaisuudet. Eikö sen sijaan että keskitymme ”ongelmiimme”, olisi järkevämpää edistää lahjojamme, taitojamme, halujamme, herkkyyksiämme, niin että jokaikinen meistä täyttäisi suurimman osan mahdollisuuksistaan tämän rajallisen elämänajan kuluessa, riippumatta siitä kuinka paljon he poikkeavat nykyisistä ”normeista”?

Normit joka tapauksessa ovat, ja ovat aina olleet kuvitteellisia. Kvanttifysiikasta voimme oppia, että olemme maailmankaikkeuden myötäluojia, että pelkästään havaitsemalla jotain muutamme sen luonnetta ja että omalla ”subjektiivisella” mielellämme on paljon tärkeämpi rooli todellisuudessa kuin useimmat materialistit uskovat. Sillä kuinka näemme ”todellisuuden” ja itsemme on enemmän tekemistä oman mentaalisen ympäristömme (”Matrix”) kuin minkäänlaisen materialistisen todellisuuden tai geneettisten taipumuksien kanssa. Jos pystymme jotenkin ohittamaan tai ylittämään sivilisaation mentaaliset rakenteet, jos voimme päästä niiden tuolle puolen, silloin kaikki tulee mahdolliseksi.

”Ihminen on tietämätön oman olemassaolonsa ja omien kykyjensä luonteesta. Jopa hänen käsityksensä omista rajoituksistaan perustuu menneisyyden kokemuksiin, ja hänen jokainen edistysaskeleensa laajentaa hänen voimapiiriään. Siksi ei ole syytä asettaa teoreettisia rajoituksia sille mitä hän voi olla, tai mitä hän voi tehdä.”

- Aleister Crowley

Seurataksemme polkuamme meidän täytyy ensin tietää mitä tahdomme. Meidän on opittava kuuntelemaan sisäistä ääntämme, tiedostamatontamme, todellista tahtoaamme, luontoamme, sitä jotain meidän jokaisen sisällä joka intuitiivisesti tietää mikä on paras suunta. Tämä saattaa tarkoittaa kaiken sivilisaation taustamelun, kuten television, radion, sanomalehtien ja jopa ystävien sulkemista ainakin hetkeksi aikaa. Kaikki ehdollistuneet pelkomme, halumme ja käsitykset rajoituksistamme eivät katoa sillä hetkellä kun eristämme itsemme, mutta saatamme huomata meditaation arvokkaaksi avuksi tässä prosessissa. ** *”Kaksi tietä haaraantui metsässä. Valitsin sen jota oli kuljettu vähemmän, ja se on muuttanut kaiken.”*

- Robert Frost

Sikäli kun tiedämme, meillä on vain yksi elämä tällä planeetalla. Miksi meidän pitäisi hukata se yrittämällä sopeuttaa itsemme tämän mielenvikaisen yhteiskunnan aina vain vaativampiin odotuksiin, kun niin paljon on elettävänä, tutkailtavana, koettavana ja löydettävänä?

Uuden kulttuurin luominen

Sanonta ”kukaan meistä ei ole vapaa niin kauan kuin jotkut eivät ole vapaita” vaikuttaa näinä tukahduttavina aikoina todemmalta kuin koskaan. Emme voi odottaa löytävämmme riemua ja eheyttä muuttamatta ympäristöämme, muuttamatta itse todellisuuden rakenteita. Siksi mikä tahansa todellinen, syvälinen parantuminen sisältää väistämättä planeetan ja yhteiskunnan parantumisen kokonaisuudessaan.

Hyvä uutinen on, että pienelläkin muutoksella yhteiskunnassa on todennäköisesti paljon suurempi vaikutus elämiimme kuin millään yksin kotona tehdyllä terapialla! Tämä ei tarkoita että meidän pitäisi luoda uusi ammattilaisten luokka joka kertoo meille kuinka elää, juuri sitä me vastustamme! Aivan samoin kuin opettajan asema oppilaidensa yläpuolella itsessään estää mitään oppimista tapahtumasta, parantajan auktoriteetti sulkee pois kaiken parantumisen mahdollisuuden. Todellinen parantuminen on ei-hierarkkista, sellaista jossa kaikki parantavat ja parantuvat yhdessä, yhtä aikaa.

Liian kauan olemme pysytelleet yksin! Liian monen eristäytymisen ja vieraantumisen vuoden jälkeen jotkut ovat luopuneet siitä toivosta että joku voisi jonain päivänä todella ymmärtää heitä (sen sijaan että olisi vain ”myötätuntoinen” kuten heidän psykiatrinnsa – jos he sattuvat olemaan onnekkaita). Yhdistetään voimamme ja näytetään heille että me olemme täällä! Itse asiassa, tehdään joukolla paljastus ja näytetään yhteiskunnalle että me olemme aina olleet täällä ja tulemme aina olemaan, että he eivät saa meitä menemään pois ja että olemme ylpeitä ollessamme keitä olemme! Jo riittää epätoivo, jo riittää jakojen tekeminen! Tarvitsemme maailmanlaajuisen solidaarisuusliikkeen meidän ”hullujen” välille, tarvitsemme väliaikaisia hulluusalueita, sekopäiden sateenkaarikulkueita, tuomitsemattomia kommuuneja, vapautusiskuja mielisairaaloihin, vaeltelevien kahjojen sirkuksia; vain taivas on rajana! Muutokset tulevat aina alhaalta päin ja vanhat sarron rakenteet kaatuvat väistämättä kun lakkaamme turvaamasta niihin. Silloin pystymme lopultakin luomaan uuden mielten moninaisuuden ja solidaarisuuden kulttuurin, jossa jokainen hyväksytään (ja jokaista rakastetaan!) sellaisena kuin he ovat!

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi

Vaadi takaisin mielesi: Manifesti

Tärkeä viesti kaikille jotka ovat vaarassa tulla leimatuksi mieleltään sairaaksi

Haettu 5.7.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20061213011915321>

Alkuperäisteksti ”Reclaim Your Mind : Manifesto” löytyy täältä: <http://325.nostate.net/?p=2162>

fi.theanarchistlibrary.org